

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2018 r. Sąd Rejonowy w Choszcznie po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) Spółki akcyjnej w B. przeciwko B. B. o zapłatę (sygn. akt I C 1019/17):

I. utrzymał w mocy nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Choszcznie z dnia 8 września 2017 roku w sprawie I Nc 729/17 w zakresie kwoty 9143,45 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 29 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części nakaz zapłaty uchylił i oddalił powództwo;

III. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 498,06 zł tytułem kosztów postępowania.

Wydając powyższe rozstrzygnięcie Sąd ustalił, że:

W dniu 31 maja 2016 roku pomiędzy B. B. a (...) Spółką akcyjną w B. została zawarta umowa pożyczki gotówkowej nr (...). W umowie tej pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy kwoty 17 820,- zł. Na kwotę tę składa się: udzielona pożyczka w wysokości 7 015 zł oraz opłata z tytułu (...) w kwocie 1 100,- zł. Pożyczka została oprocentowana według stałej stopy procentowej w wysokości 9,88%.

W punkcie 8.1a umowy pożyczki wskazano, że pożyczkodawca może wypowiedzieć umowę w przypadku, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkodawcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pożyczkodawca jest zobowiązany do zachowania 30 dniowego okresu wypowiedzenia.

B. B. zobowiązała się spłacić całkowitą kwotę udzielonej pożyczki w 36 miesięcznych ratach po 495,- zł, zgodnie z ustalonym harmonogramem spłat. W celu zabezpieczenia zwrotu pożyczki oraz wykonania innych zobowiązań wynikających z umowy złożyła do dyspozycji (...) weksel in blanco.

Zgodnie z deklaracją wekslową wystawcy weksla, pożyczkodawca ma prawo uzupełnić weksel oraz dochodzić na tej podstawie zobowiązania przed Sądem, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Z tytułu zawartej umowy pożyczki gotówkowej nr (...) B. B. dokonała spłaty dziesięciu rat w łącznej kwocie 4 950,- zł.

Pismem z dnia 28 czerwca 2017 roku pożyczkodawca wypowiedział pozwanej umowę. Pismem z dnia 12 czerwca 2017 roku powodowa spółka wezwała pozwaną do ostatecznej zapłaty zaległych i wymagalnych rat pożyczki w łącznej kwocie 990,- zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że zaistniały przesłanki do uwzględnienia roszczenia tylko w części, tj. w zakresie dochodzonej w pozwie kwoty 9 143,45 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie. W pozostałym zakresie, zdaniem Sadu, umowa pożyczki zawiera warunki, które nie mogą być ocenione jako legalne. Mając na uwadze art. 720 k.c. i przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim Sąd I instancji uznał, że postanowienia zawarte w umowie częściowo naruszają art. 58 k.c. Wskazał, że regulacja art. 36a ustawy wskazuje co prawda górną granicę kosztów pozaodsetkowych, to wysokość ta musi być poddana ocenie. Dokonawszy wycień na podstawie wzoru wskazanego w ustawie uznał, że pozaodsetkowe koszty kredytu winny zamknąć się kwotą 4 503,59 zł, a zatem w zakresie kwoty 3 740,41 zł powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się powódka zaskarżając je w części co do punktu II. sentencji. Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu apelująca zarzuciła:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ustalenie stanu faktycznego w sposób sprzeczny z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i przyjęcie, że powódka źle wyliczyła koszty pozaodsetkowe kredytu zawarte w umowie pożyczki nr B. (...), podczas gdy to Sąd źle zinterpretował wzór zawarty w art. 36a ustawy

b) naruszenie art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim poprzez przyjęcie, że wysokość opłaty przygotowawczej, wynagrodzenia umownego (Prowizji) oraz wynagrodzenia za (...) zawarte w umowie pożyczki wiążącej strony są niedopuszczalne, podczas gdy kwoty te nie przekraczają limitów kosztów pozaodsetkowych zawartych w ustawie.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca rozwinęła tak postawione zarzuty wnosząc jak na wstępie.

Powyższy wyrok zaskarżyła również pozwana w zakresie co do punktu I i III ponad kwotę 3 300,- zł, zarzucając naruszenie prawa materialnego – art. 358¹ § 1 k.c., art. 359 § 2¹ k.c. w zw. z art. 58 § 1 k.c. poprzez wadliwe przyjęcie, że postanowienia umowne przewidujące możliwość obciążenia pozwanej opłatą z tytułu prowizji, opłatą przygotowawczą oraz opłatą za (...) w łącznej kwocie 8 244,- zł nie naruszają dobrych obyczajów i interesu konsumenta w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., jak również nie stanowią próby obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych, wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa ponad 3 300,- zł, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca rozwinęła postawiony zarzut.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej okazała się zasadna, zaś apelacja pozwanej podlegała oddaleniu.

Wstępnie zauważyć trzeba, iż niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym zauważyć trzeba, iż w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając na uwadze powyższe oraz bacząc, iż spór w niniejszej sprawie koncentrował się na zagadnieniu, czy postanowienia umowy pożyczki łączącej strony zawiera klauzule niedozwolone w przyjętych rozwiązaniach umownych ustalających przygotowawczą, wynagrodzenie prowizyjne i opłatę z tytułu (...), Sąd Okręgowy wskazuje, iż stosownie do dyspozycji art. 385¹ k.c. „Postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (§ 1). Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4)”.

Mając na względzie brzmienie art. 385¹ k.c. wyjaśnić należy, że możliwość uznania klauzuli za abuzywną wymaga spełnienia czterech przesłanek: umowa musi zostać zawartą z konsumentem, postanowienia umowy nie zostały uzgodnione z konsumentem w sposób indywidualny, nadto kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami lub rażąco naruszając jego interesy, a postanowienie sformułowane w sposób jednoznaczny nie dotyczy głównych świadczeń stron. Bezsprzecznie, w sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w

której pożyczkodawca jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej, między innymi w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych, a strona pozwana jako osoba fizyczna jest konsumentem.

W judykaturze uznaje się, że pod pojęciem działania wbrew dobrym obyczajom kryje się wprowadzanie do umowy klauzul, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku, natomiast przez rażące naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję - na niekorzyść konsumenta - praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2006 r., I CSK 173/06). Dokonując oceny rzetelności określonego postanowienia umowy konsumenckiej należy zawsze rozważyć indywidualnie rozkład obciążeń, kosztów i ryzyka, jaki wiąże się z przyjętymi rozwiązaniami oraz zbadać jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w sytuacji, w której postanowienie to nie zostałyby zastrzeżone, pamiętając jednocześnie podczas dokonywania kontroli o tym, że każdorazowo istotny jest charakter stosunku prawnego regulowanego umową, który w danej sytuacji może usprawiedliwiać zastosowaną konstrukcję i odejście do typowych reguł wyznaczonych przepisami dyspozytywnymi.

W niniejszej sprawie strony zawarły umowę pożyczki w oparciu o przygotowany przez powoda wzorzec umowny, na co wskazuje zastosowanie blankietu umownego oznaczonego jako W_12, który został uzupełniony przez strony jedynie w zakresie oznaczenia danych pożyczkobiorcy i przedstawiciela pożyczkodawcy oraz danych określających wysokość pożyczki, związanych z nią opłat, wysokości oprocentowania, okresu obowiązywania i wysokości rat pożyczki do spłaty.

Rozważenia wymagało, czy wskazywane przez Sąd I instancji jako abuzywne postanowienia łączącej strony umowy, miały być między stronami uzgodnione w sposób indywidualny (tj. przyjmowane w drodze negocjacji między stronami), przy czym ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na powodzie.

W tym zakresie wskazać trzeba, że z treści umowy wprost wynika, że pozwana złożyła podpis pod opcjonalnym oświadczeniem woli na odrębnej karcie (...) – Pakiet E. (k – 51).

Treść tego oświadczenia, uzasadnia przyjęcie w drodze domniemania, że strony musiały indywidualnie uzgodnić wprowadzenie tego postanowienia do łączącej ich umowy pożyczki. Nie dość, że postanowienie ma charakter opcjonalny, to wymagało wyraźnego oświadczenia pożyczkobiorcy; nie był wystarczający podpis pod umową. W ocenie Sądu Odwoławczego, postanowienie punktu 1.4 umowy miało charakter postanowienia uzgodnionego indywidualnie, a więc nie znajduje do niego zastosowania art. 385¹ k.c. i w konsekwencji nie może podlegać kontroli w kontekście jego dopuszczalności.

Kontroli Sądu podlegało przy tym wynagrodzenie prowizyjne ustalone w umowie na 7 015,-zł.

Po pierwsze, powód nie wykazał, by to postanowienie było indywidualnie uzgodnione przez strony. Po drugie, powyższe postanowienie nie miało charakteru postanowienia określającego główne świadczenia stron, gdyż ustalenie obowiązku zapłaty prowizji za udzielenie pożyczki nie stanowi elementu istotnego - *essentialia negotii* umowy pożyczki. Wykładając pojęcie „świadczenia głównego” właściwym jest posiłkowe sięganie do wypracowanego w doktrynie rozróżnienia na świadczenia główne i uboczne. Za główne uznawane są więc świadczenia stron objęte postanowieniami przedmiotowo istotnymi danej umowy (*essentialia negotii*), czyli świadczenia, które zmierzają do osiągnięcia celu umowy i pozwalają na identyfikację określonego typu stosunku prawnego (tak też np.: K.Zagrobelny [w:] E.Gniewek (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2004, s.909, M.Skory, „Klauzule abuzywne w polskim prawie ochrony konsumenta”, Zakamycze 2005, s.179-180).

Zatem postanowienie umowne dotyczące prowizji może być poddane kontroli pod kątem jego potencjalnej abuzywności.

Sądowi orzekającemu w niniejszym składzie znane są poglądy o możliwości potraktowania prowizji jako sposobu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych (np. por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 lutego 2015 roku w sprawie sygn. akt V ACa 622/14). Jednak spostrzec należy, że nie można dokonać generalizacji i z założenia przyjąć, że w każdym przypadku mamy do czynienia w takiej sytuacji z abuzywnością.

W tym celu należało zatem skonkretyzować pojęcie dobrych obyczajów i rażącego naruszenia interesów konsumenta.

„Rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. Chodzi zatem o zachwianie równowagi kontraktowej wyrażające się w tym, że kontrahent konsumenta zastrzega dla siebie nadmierne korzyści lub uprzywilejowaną pozycję, wyraźnie i w znacznym stopniu przewyższające korzyści uzyskane przez konsumenta lub pod innym względem znacznie pogarszające sytuację konsumenta (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2005 r., I CK 832/04). Określenie „rażąco” należy interpretować jako znaczne odbieganie przyjętego uregulowania od zasad uczciwego wyważenia praw i obowiązków, a oceny tej nie należy ograniczać do kwestii czysto ekonomicznych, lecz uwzględniać również i inne okoliczności, jak np. niewygodę, na jaką konsument został narażony, mitręgę, stratę czasu. Przy ocenie dysproporcji świadczeń w zobowiązaniach wzajemnych należy brać pod uwagę nie tylko formalną równość praw i obowiązków stron, ale i równość materialną (tak M.Jagielska, op.cit. s.88-89; K.Zagrobelny, Kodeks..., s.910; E.Rutkowska, „Niedozwolone klauzule umowne w bankowym obrocie konsumenckim”, Pr.Bankowe 2002/7-8/66; M.Skory, „Klauzule...”, s.171). „Działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się zaś w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które zmierzają do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u klienta czy wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Za istotę dobrego obyczaju uznaje się szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka, a zatem sprzeczne z dobrymi obyczajami jest naruszanie usprawiedliwionego zaufania drugiej strony umowy. Także naruszenie dobrych obyczajów w kontekście art. 385¹ § 1 k.c. zazwyczaj jest związane z tworzeniem takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2006 r., I CSK 173/06 oraz z dnia 13 lipca 2005r., I CK 832/04).

Do dobrych obyczajów, uczciwości kupieckiej zalicza się przede wszystkim wymaganie od przedsiębiorcy wysokiego poziomu świadczonych usług oraz stosowania we wzorcach umownych takich zapisów, aby dla zwykłego konsumenta były one jasne, czytelne i proste, a ponadto by postanowienia umowne w zakresie łączącego konsumenta z przedsiębiorcą stosunku prawnego należycie zabezpieczały interesy konsumenta i odwzorowywały przysługujące mu uprawnienia wynikające z przepisów prawa. W orzecznictwie przyjmuje się, że jako sprzeczne z dobrymi obyczajami kwalifikowane są w szczególności wszelkie postanowienia, które zmierzają do naruszenia równorzędności stron umowy, nierównomiernie rozkładając uprawnienia i obowiązki między partnerami stosunku obligacyjnego. Natomiast o rażącym naruszeniu interesów konsumenta można mówić w przypadku prawnie relewantnego znaczenia tego nierównomiernego rozkładu praw i obowiązków stron umowy (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 marca 2014 r., VI ACa 1733/13 oraz z dnia 27 sierpnia 2014 r., VI ACa 1313/13).

W badanej sprawie w ocenie Sądu Odwoławczego samo nałożenie na pożyczkobiorcę obowiązku uiszczenia prowizji nie może być postrzegane za naruszające dobre obyczaje lub rażąco naruszające interesy konsumenta. Stosowanie tego rodzaju opłat przez instytucje finansowe jest powszechnie praktykowane, gdyż ma zrekompensować w sposób zryczałtowany koszty ponoszone przez powyższe podmioty celem zawarcia umowy z konsumentami.

Z tego względu powyższego postanowienia umownego w ocenie Sądu Okręgowego nie można uznać za klauzulę abuzywną w rozumieniu art. 385¹ k.c.

Niemożliwość uznania w/w postanowień umownych za klauzule abuzywne, nie wyklucza jednak możliwości ich oceny w punktu widzenia zgodności z zasadami współzycia społecznego w rozumieniu art. 58 § 2 k.c., co z kolei czyniłoby ją nieważną.

Sąd Odwoławczy stoi na stanowisku, że owa niezgodność z zasadami współzycia społecznego, w szczególności z zasadą elementarnej uczciwości kontraktowej, jaka winna cechować profesjonalistę dokonującego czynności prawnej z konsumentem, skutkująca częściową nieważnością umowy pożyczki dotyczy zarówno postanowienia w przedmiocie wszelkich opłat w zakresie, w jakim łącznie przekraczają one poziom wyznaczony obecnie obowiązującym art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Umowa pożyczki została zawarta w dniu 31 maja 2016

roku, natomiast z dniem 11 marca 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1357) wprowadzająca przepisy, które określają maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu lub pożyczki i okoliczność ta ma istotne znaczenie dla oceny zgodności postanowień umowy stron z zasadami współżycia społecznego. W ocenie Sądu wprowadzone wskazaną ustawą ograniczenia stanowią mogą wskazówkę przy ocenie, czy pozaodsetkowe koszty w umowie pożyczkowej lub kredytowej nie są nadmierne. R. legis wprowadzenia tego unormowania miało na celu ukrócenie niewłaściwych praktyk rynkowych polegających na zawyżaniu opłat około kredytowych w odpowiedzi na często powtarzające się praktyki tego typu. Maksymalna zaś wysokość wskazanych kosztów w przypadku umowy zawartej przez pozwaną, stosownie do art. 36a tej ustawy, nie mogłaby przekroczyć całkowitej kwoty pożyczki.

Kwoty naliczone przez powódkę nie przekraczają kwoty udzielonej pożyczki ani też nie wykraczają poza kwotę obliczoną na podstawie wzoru ustawowego. Wskazać należy, że powódka trafnie zarzuca błędne odczytanie wzoru przez Sąd Rejonowy, albowiem ustalając ilość dni, na które udzielono pożyczki, Sąd Rejonowy błędnie podzielił je przez liczbę (...) (jako trzykrotność 365 dni w roku) zamiast przez 365 zgodnie z ustawą. Prawidłowe zastosowanie wzoru określonego w art. 36a ustawy prowadzi do ustalenia (...) na kwotę $\leq (8\ 250 \times 25\%) + (8\ 250 \times (...)) \times 30\%$, a zatem (...) winien być $\leq 9\ 487,50$ zł, zatem zastosowanie znajdzie przepis ustawy ograniczający wysokość kosztów do wysokości samej pożyczki.

Za chybione należy uznać powołanie się na stanowisko Sądu Okręgowego w Szczecinie wyrażone w wyroku z dnia 27 września 2017 roku, II Ca 1122/17. Aczkolwiek Sąd Okręgowy co do zasady podziela przedstawione w powyższym rozstrzygnięciu poglądy, należy podkreślić zasadnicze różnice pomiędzy stanami faktycznymi obu tych spraw. W przywołanym orzeczeniu bowiem podstawą roszczenia była umowa pożyczki zawarta przez internet na okres 1 roku, co przede wszystkim legło u podstaw oceny kosztów ponoszonych przez powoda w tamtej sprawie i ponoszonego przez niego ryzyka.

Dokonując oceny umowy i jej postanowień umownych, Sąd Okręgowy uznał, że charakteru sprzecznego z zasadami współżycia społecznego nie mają postanowienia umowne ustalające wysokość opłat w zakresie, w jakim łącznie nie przekraczają limitu wyznaczonego w oparciu o art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, która wskazuje na wolę ustawodawcy co do maksymalnych dopuszczalnych pozaodsetkowych kosztów pożyczki. Powyższa ocena wynika także z tego, że w sprawie ma zastosowanie drugi z progów określonych ustawą, albowiem wyliczenie maksymalnych pozaodsetkowych kosztów kredytu według wzoru ustawowego prowadziło do ustalenia ich na wyższym poziomie.

W konsekwencji powódka w sposób prawidłowy dokonała obliczeń należności względem pozwanej, a następnie wypełniła złożony jej weksel in blanco. Tym samym, uwzględniając apelację powódki należało zmienić zaskarżony wyrok i utrzymać w całości wydany w sprawie na podstawie weksla nakaz zapłaty i uzupełniająco zasądzić od pozwanej na rzecz powódki 1 200,- zł kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji, stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami procesu zasądzonymi w nakazie zapłaty, a należnymi.

Tak przyjmując Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1. wyroku.

Apelacja pozwanej podlegała oddaleniu, o czym na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono w punkcie 2. wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 3. sentencji wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Bacząc, że powódka wygrała postępowanie apelacyjne w całości, zasądzono na jej rzecz koszty od pozwanej, zaś na koszty postępowania apelacyjnego złożyła się opłata od apelacji w kwocie 100 zł, oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki wyliczone stosownie do § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2016 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, w zakresie apelacji powódki w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia – 450,- zł, zaś w zakresie apelacji pozwanej w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia – 900,- zł. Łącznie zasądzono od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 450,- zł.

Ponieważ powódka uiściła przy apelacji opłatę w wysokości 188,- zł, zaś opłata należna wynosiła 100,- zł, należało orzec o zwrocie nadpłaconej kwoty.

SSO Tomasz Szaj

Zarządzenia:

1. odnotować;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanej;
3. do zbioru;
4. akta zwrócić;

16.07.2018